

[Waldorff]

klart nødvendigt og på den anden side er langt mindre end de skattefradrag, som danskerne har. En sammenligning imellem fremmedarbejdernes samlede skattefradrag, hvoraf forsørgelseskontrakterne i øvrigt er langt det største, og så de tilsvarende danske fradrag viser, at fradragene pr. dansk skatteyder er 11.300 kr., pr. fremmedarbejder 7.600 kr., i 1977. Pr. indbygger er tallene endnu mere grelle, det er 8.250 kr. pr. dansker og 4.000 kr., altså knap halvdelen, for fremmedarbejderne. Det er en klar dokumentation for, at stik imod påstandene om, at fremmedarbejderne udnytter skattelovgivningen, må man snarere sige det sådan, at fremmedarbejderne gennem deres skatter bidrager til danskernes udnyttelse af skattefradragene.

Det er pinligt, og det er oplagt urimeligt, at også regeringen er hoppet med på denne vogn ved at tale om at stoppe forsørgelseskontrakterne. Det eneste glædelige, man kan se i den forbindelse, er, at man er begyndt at trække i land igen, efter at det er blevet dokumenteret, bl. a. fra VS' side, at der ikke er hold i talen om, at fremmedarbejderne udnytter den danske skattelovgivning.

Ingerlise Koefoed (SF):

Statsministeren talte bl. a. om, at det måtte overvejes at gøre en forstærket indsats på det kulturelle område, og at det også var vigtigt at gøre en forstærket indsats for i den danske befolkning at opnå forståelse for og accept af fremmedarbejderne og deres kultur.

Et eksempel på, hvor ringe accept indvandrerne har i den danske befolkning, fik man forleden aften i P 4 i »Tværs«-udsendelsen, hvor en ung pige ringede ind og fortalte, hvordan hun blev behandlet af sin far, fordi hun kom sammen med en indvandrer. Det er et almindeligt problem, at den danske befolkning ikke har accepteret indvandrerne. Det er et problem, som ikke så meget kan lægges befolkningen til last, men det er et informationsproblem, og det er et kulturelt problem.

I det internationale børnear ville det være mærkeligt, om vi ikke også her sagde noget om indvandrerbørnenes muligheder og behov. Der er blevet nævnt en del ting i dag, men jeg føler, det er meget vigtigt, at man gør noget ekstra og gør en ekstra indsats for indvandrerbørnene. Jeg tilslutter mig hr.

Steen Folkes spørgsmål til socialministeren, om man i daginstitutioner, hvor der er indvandrerbørn, ansætter mennesker, der kender indvandrerbørnenes kulturelle baggrund. Jeg ved, at mange små indvandrerbørn føler sig krænket i børneinstitutionerne, fordi de dér oplever ting, som de ud fra den baggrund, de har, ikke kan forstå.

Jeg vil gerne spørge: hvad gør man i øvrigt for, at børnene, når de får modersmålsundervisning, også får brug for den modersmålsundervisning, når de læser? Hvor mange børnebøger sørger man for at få på børnenes eget sprog, skrevet af folk, der kender børnenes baggrund og forhold – helst af folk, der selv bor i de lande, som børnene kommer fra? Hvor mange eventyrsamlinger har man i skolebibliotekerne og børnebibliotekerne fra de lande, som børnene kommer fra?

Vi kender vel alle mennesker, der har været jødebørn i Nazityskland, og nogle af os har hørt dem fortælle, hvor svært man har ved at acceptere sig selv som ligeværdig, når omgivelserne altid understreger for én, at man ingenting er. Jeg siger dette for at understrege, hvor vigtigt det er, ikke bare at indvandrerbørnene får en mulighed for at lære deres egen kultur at kende og at acceptere sig selv som individer, men også at man gør en forstærket indsats for, at de danske børn skal forstå, hvad det er for nogle mennesker, de møder, når de møder indvandrerbørn. Jeg vil godt spørge undervisningsministeren, hvad man gør for at forstærke oplysningen til danske børn om indvandrerbørnenes kår og muligheder.

Endelig vil jeg gerne henlede regeringens opmærksomhed på et forslag, som er fremsat i bibliotekskommissionens betænkning, som er uddelt her i folketinget, i hvert fald til kulturudvalgets medlemmer. Forslaget, som har en lang fortid, er på et meget tidligt stadium diskuteret med Indvandrerne Fællesråd – dengang Gæstearbejdernes Fællesråd i Danmark. Man foreslår, at der i alle biblioteker, naturligvis, skal være aviser og litteratur på indvandrerne sprog, at der skal være plader med indvandrerne musik og den slags ting, men i erkendelsen af, at der er mange forskellige indvandrere med mange forskellige sprog, og i erkendelsen af, at de enkelte kommuner ikke alene vil kunne tilfredsstille behovene for litteratur på indvandrersprogene, foreslår man oprettet i København, hvor